

valget som saadant, der fremkom med det. Vi var fuldstændig enige, den ene Part kan i alt Fald ikke skyde Skylden paa den anden for, at det gik, som det gik. Nu kommer i Aar de to Forslag om personlige Tillæg, og saa bliver Stillingen ganske klart den, at man maa spørge: Hvordan kan det være, i Fjor forlød det, at der ingen Konsekvenser var, men nu kommer der straks to Konsekvenser? Dette er Grunden til, at Finansudvalget har taget Stilling imod de to personlige Tillæg. Under Samraadet i Aar om dette Spørgsmaal søgte vi atter at faa at vide af Ministeren, hvordan det egentlig hænger sammen. Vi spurgte i Fjor, om der var Konsekvenser af Tillæget til Mazanti, og vi fik altsaa den Besked, at det var der ikke. Det viste sig for saa vidt at være rigtigt, som der ingen Konsekvenser var i Fjor. Men Ansættelsen af de to Embedsmænd, hvorom her er Tale, er sket siden i Fjor, det vil sige, der er skabt nye Konsekvenser. Men een Ting maa være sikker, og det er, at naar vi beder om at faa at vide, om der er Konsekvenser, maa derved være tænkt paa ikke alene de Tilfælde, der kan foreligge i det Øjeblik, Spørgsmaal stilles, men lige saa sikkert maa derved forstaas, at vi vil være fritagne for Konsekvenser, som bliver skabt umiddelbart efter, at vi har taget os i Vare for de første Konsekvenser. Nu er det, som sagt, ikke i Øjeblikket noget stort Spørgsmaal, men det er mig ganske klart, at dersom vi gør det, vi nu for anden Gang staar overfor, til en almindelig Regel, kan det faa meget store Konsekvenser, ja, man kan gaa saa vidt, at man kan stille Konsekvenserne op paa følgende Maade: hvis vi vedtager disse personlige Tillæg og gør Indrømmelsen deraf til en almindelig Regel, vil det i Virkeligheden være at sige til Landets Embedsmænd: Dersom I hellere vil flytte et andet Sted hen, end hvor I er i Øjeblikket, saa skal I ikke bryde jer om, at det under visse Forhold giver en noget mindre Indtægt, thi den Nedgang er Rigsdagen straks villig til at godtgøre. Dette vilde være en uhyre farlig Konsekvens. Nu indrømmer jeg imidlertid, at dette, at de to Embedsmænd, formodentlig fordi Ministeren og Udvalget i Fjor paa en Maade har misforstaaet hinanden, er opførte paa Finansbudgettet, naturligvis kan have givet dem nogen Berettigelse til at tro, at de vilde blive behandlede paa samme Maade som Mazanti. Men hvis vi skulde behandle dem paa samme Maade, skulde det

i alt Fald være ud fra den bestemte Forudsætning, at dermed skulde det være Slut med den Slags personlige Tillæg, saaledes at vi ikke kom til at staa overfor den Mulighed, at der ogsaa næste Aar kom nogle Postmestre og sagde: Nu har vi faaet skabt Konsekvenser for vort Vedkommende. Under Forhandlingerne her i Salen om Spørgsmaalet i Fjor — Bevillingen var, som den højtærede Minister ved, opført paa Tillægsbevillingsloven, ikke paa Finansloven — sagde Ordføreren for Tillægsbevillingsloven ikke — og der var ingen Grund for ham til at sige det — højt og helligt: Det gør vi aldrig mere, det er et enestaaende Tilfælde. Ordføreren gik ud fra og maatte gaa ud fra, at Spørgsmaalet ingen Konsekvenser havde, og saa omtaler man det ikke. Men dette medførte, at det ikke er blevet sagt tilstrækkelig klart offentligt, at det var for os et enestaaende Tilfælde, og at der intet Præcedens blev skabt. Heri kunde jeg finde nogen Anledning til nu, hvis man ikke vil skuffe de to Mennesker for haardt, at sige: Javel, lad os saa finde os i denne Gang at gaa med til de personlige Tillæg, men saa aldrig mere! Dette skulde være min Forudsætning for at gaa med dertil denne Gang; og jeg tror, jeg derved meget nær rammer i alt Fald de allerfleste Finansudvalgsmedlemmers Tanke om Spørgsmaalet.

Der er dernæst et Punkt, som jeg ikke fik omtalt i Gaar, men hvorom jeg nu paa given Foranledning vil gøre nogle enkelte Bemærkninger. Det er Spørgsmaalet om Fejltællingspenge. Jeg vil bringe den højtærede Minister en Lykønskning, fordi han i Aar synes at have fundet en Ordning, som finder fuld Tilslutning fra alle Sider. Det er ikke i og for sig den i Finansloven optagne Ordning af Fejltællingsspørgsmaalet, jeg vil sige noget om, men det er om noget, som er i nær Tilknytning dertil. Der blev i Fjor, vistnok paa Grund af en Udtalelse af mig, Gang efter Gang talt om, i hvilke Tilfælde Staten skulde erstatte Tab ved saadanne Ulykker og Katastrofer, som er en Følge af Fejltælling. Nu kan der altid være Spørgsmaal om, hvorvidt der kan siges at være sket en Katastrofe, naar der er Tale om en Fejltælling paa 20—30 Kr., men der er i Aar indtruffet, hvad jeg i Virkeligheden vil kalde en Katastrofe, for en Postekspedient i Svendborg. Jeg har set Sagen omtalt i Bladene. Man tør jo ikke altid gaa ud fra, at saadanne Bladmeddelelser er korrekte, men jeg har i Gaar faaet oplyst,